

HỘI THỨ BA MƯƠI CHÍN YÊU NHAU ĐẮM ĐUỐI

Hong Trần Cuồng Khách ngạc nhiên nhìn Thích Đình Nhận, hỏi :
- Tại sao lại xảy ra chuyện như thế?

Thích Đình Nhận ấp úng, rồi gượng cười im lặng. Việc này chàng làm sao có thể trả lời thẳng được?

Hồ Tịnh lạnh lùng nói :

- Sao không tiện giải bày chăng?

Sắc mặt của Thích Đình Nhận thoáng hiện nét hung tợn vốn có của chàng, nói :

- Lão tiên bối, việc này thực tôi không tiện giải bày. Nhưng có điều là cuộc giao tranh giữa tôi và ông bạn họ Hồ đây bất luận là ai thắng ai bại, chúng tôi cũng không cho phép các ông nhúng tay vào !

Chàng ngưng lại trong giây lát, mới nói tiếp :

- Nếu tôi có chết dưới tay của Hồ huynh, thì phiền ở tiên bối chôn cất xác tôi là tốt lắm rồi !

Nói đoạn, chàng đưa mắt nhìn thẳng vào Hồ Tịnh nói :

- Hồ huynh chúng ta hãy tiếp tục giao tranh đi ! Tôi nói cho anh rõ là tôi muốn cho anh biết, họ Thích tôi không phải là một kẻ hèn nhát !

Hồ Tịnh gầm to lên :

- Tốt lắm, vậy hãy ra tay đi !

Con mắt độc nhất của Thích Đình Nhận chiếu ngời sát khí, quát to :

- Nếu người bằng lòng xin lỗi về chỗ đã mắng ta là đồ hèn nhát, thì họ Thích ta sẵn sàng xuôi tay không chống cự để cho người tự do giết chết !

- Ta không thể làm như vậy được !

- Tốt lắm ! Hồ huynh, giữa ta và người ân oán đã huê, vậy giờ đây ta vì thanh danh mà phải chiến đấu, còn người vì phải báo thù nên phải ra tay. Vậy, xem ra cuộc ác chiến này nếu chưa có một bên chết thì không làm sao chấm dứt được.

- Đúng như vậy !

Dứt lời, hai người lại cùng tràn tới trước.

Không khí lại trở nên vô cùng căng thẳng. Một đảng vì bảo tồn danh dự, một đảng vì phải báo thù cho vợ hiền, tất nhiên là không có một bên bại vong thì không thể chấm dứt cuộc giao tranh được.

Thiên Âm Lão Nhân và bao nhiêu người khác đến lúc ấy vẫn chưa biết đầu đuôi câu chuyện ra sao cả.

Ngay lúc ấy, tiếng quát đã rền vang, bóng hai người lại xông thẳng vào nhau. Thích Đình Nhận vừa quát to, vừa vung chưởng đánh ra một chưởng trước. Chỉ trong một chưởng ấy mà đã ngầm chứa ba sự diễn biến hiểm hóc khác nhau.

Qua một tiếng “Ầm” to, bóng hai người bỗng dang ra xa. Thế rồi, chỉ trong chớp mắt hai người đã đánh nhau qua ba thế võ.

Chưởng lực của Thích Đình Nhận hết sức mạnh mẽ, nhưng người thiếu niên áo xám vẫn có thể tránh khỏi được tất cả những luồng chưởng lực đó. Đấy quả là một thứ tuyệt thế thân công, mà có lẽ trước đây người thiếu niên áo xám đã vì khổ luyện nó nên mới trở thành tê bại. Chỉ qua một chưởng đó, Thích Đình Nhận bỗng cảm thấy bị động hoàn toàn.

Vì thế, chàng đã bắt đầu kinh hoàng sợ hãi.

Trong khi đó, Hồ Tịnh đã công chớp nhoáng và dồn dập, khiến Thích Đình Nhận chỉ còn biết thối lui mà thôi !

Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách, người áo vàng đều biến hẳn sắc mặt, vì họ không hiểu được người thiếu niên áo xám này vốn thật là ai mà có một võ công cao cường đến mức ấy?

Thốt nhiên, có một giọng cười lạnh lùng bất thần từ đâu vọng đến. Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách, và người áo vàng cùng đưa mắt nhìn về hướng có tiếng cười ấy. Qua cái nhìn đó, Phong Trần Cuồng Khách đã phải giật bắn người.

Thì ra, chiếc Huyết Kiệu quái dị và đầy không khí khủng bố ấy không biết dùng yên lại cách sau lưng họ hai trượng tự lúc nào.

Đôi mắt lạnh như băng của cô gái áo xanh nhìn chòng chọc vào mặt Phong Trần Cuồng Khách. Tia mắt ấy trông chẳng khác lưỡi dao thép.

Phong Trần Cuồng Khách không khỏi bắt rùng mình.

Cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng :

- Phong Trần Cuồng Khách, ông còn nhận ra chúng tôi không?

Sắc mặt của Phong Trần Cuồng Khách biến hẳn, ông cất tiếng cười to, rồi đưa chân bước thẳng về phía chiếc Huyết Kiệu.

Thiên Âm Lão Nhân trông thấy Huyết Kiệu Chủ Nhân chưa chịu bỏ đi, thì trong lòng không khỏi sợ hãi. Liên đó, ông lao thẳng người tới chặn ngay trước mặt của Phong Trần Cuồng Khách, khẽ quát :

- Lão đệ hãy để cho tôi !

Cô gái áo xanh quát :

- Thiên Âm Lão Nhân, ông muốn chết thế mạng cho Phong Trần Cuồng Khách hay sao?

Thiên Âm Lão Nhân vung chiếc gậy lên, nói :

- Nào phải có ý như vậy...!

- Nếu không có ý như vậy, thì hãy rút ngay đi !

- Nhưng vì từ bấy lâu nay, lão phu hàng ngưỡng mộ Huyết Kiệu Chủ Nhân kia mà !

Cô gái áo xanh có tên là A Mẫn, lớn tiếng nói :

- Ông có muốn chết thì cứ bước đến đây !

Nói dứt lời, nàng liền lui qua đứng một bên hông chiếc Huyết Kiệu.

Không khí vì thế trở thành vô cùng căng thẳng. Giờ đây vì sự xuất hiện của Huyết Kiệu Chủ Nhân nên càng lại ngột ngạt đầy tử khí...

Thiên Âm Lão Nhân liền bước thẳng về phía chiếc Huyết Kiệu.

Huyết Kiệu Chủ Nhân cất giọng lạnh như băng :

- Thiên Âm Lão Nhân, ông thực sự muốn can thiệp vào chuyện này hay sao?

- Chính tôi có ý như vậy !

- Ông không hối hận chứ?

- Hiện nay, tôi tuổi già xế bóng, nếu được chết dưới tay của cao nhân thì sao bảo là hối hận?

- Tốt lắm, vậy ông hãy bước tới thử xem !

Câu nói ấy chứa đầy sát khí, khiến mọi người chung quanh nghe qua đều không khỏi bắt rùng mình.

Thiên Âm Lão Nhân nghe vậy cũng khẽ dừng bước, sắc mặt ít nhiều thay đổi. Nhưng ông ta liền ngửa mặt cười to, rồi đưa chân tiếp tục bước thẳng tới chiếc Huyết Kiệu.

Phong Trần Cuồng Khách kêu lên :

- Lý huynh...

Thiên Âm Lão Nhân ngắt lời mắng :

- Lão đệ, ngươi hãy yên lòng. Giữa ta và Huyết Kiệu Chủ Nhân không oán không thù chi cả, vậy nếu bà ấy có muốn lấy tánh mạng của ta, thì ta cũng sẵn sàng chớ nào có tiếc rẻ làm gì? Ha ha ha...!

Tiếng cười cuồng dại nổi lên không ngớt. Nhưng Huyết Kiệu Chủ Nhân im lặng không nói gì cả.

Thiên Âm Lão Nhân lại lên tiếng hỏi :

- Xin hỏi Huyết Kiệu Chủ Nhân, giữa bà và Thôi lão đệ của tôi có một mối thù sinh tử chi như thế?

Huyết Kiệu Chủ Nhân vẫn im lặng không nói chi cả !

Thiên Âm Lão Nhân lại hỏi :

- Nếu thế thì các hạ quả đúng là Lê Thái Hoa rồi !

Huyết Kiệu Chủ Nhân vẫn một mực im lặng.

Vì thế, Thiên Âm Lão Nhân liền bùng bùng nổi giận, đôi mắt ông ta sáng ngời, quát to :

- Bà quả là làm kiêu thái quá !

Câu nói vừa dứt, ông ta bèn lao thẳng người tới, vung chiếc gậy lên nhắm bổ xuống chiếc Huyết Kiệu nghe một tiếng vút.

Thiên Âm Lão Nhân bất thần tấn công, thế võ của ông ta vừa nhanh nhẹn phi thường vừa mạnh mẽ ác liệt. Nếu chiếc Huyết Kiệu ấy bị ông ta đánh trúng, tất sẽ bị tan ra thành từng mảnh vụn.

Thốt nhiên, bất ngờ Thiên Âm Lão Nhân lại hự lên một tiếng khô khan, rồi cả người của ông ta bị bắn hất đi, miệng trào máu tươi, ném gậy ngã lăn ra đất.

Mọi việc ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nên không ai trông thấy rõ Thiên Âm Lão Nhân đã bị trúng chưởng của đối phương như thế nào?

Người áo vàng thấy thế liền nhún người bay vọt lên chụp lấy Thiên Âm Lão Nhân. Trong khi đó, đôi mắt Thiên Âm Lão Nhân nhắm nghiền, máu tươi từ trong miệng không ngớt trào ra.

Huyết Kiệu Chủ Nhân lạnh lùng nói :

- Đây là ông ta tự đi tìm cái khổ, không thể oán trách được ai !

Đứng trước thực trạng ấy, Phong Trần Cuồng Khách bỗng bình tĩnh trở lại, không sợ hãi như khi nãy nữa. Ông đã quả quyết, dù cho Huyết Kiệu Chủ Nhân có phải là Lê Thái Hoa hoặc là một người bạn của nàng lúc sinh tiền, ông vẫn phải giải bày minh bạch nỗi lòng của mình.

Ông ta nhận rằng, nếu nàng đúng thực là Lê Thái Hoa thì cũng nên nhân cơ hội này trả lại món nợ tình cảm mà chắc chắn ông không làm sao có thể thanh toán được.

Mọi việc chưa phải là kết thúc, mà là câu nói bắt đầu thôi.

Phong Trần Cuồng Khách gượng dậy bước thẳng tới chiếc Huyết Kiệu.

Lúc đó, Thích Đình Nhạn và Hồ Tịnh vẫn tiếp tục đánh nhau không phân thắng bại.

Phong Trần Cuồng Khách bước đến trước chiếc kiệu của Huyết Kiệu Chủ Nhân, chấp tay xá một cái thực sâu, nói :

- Trước đây mấy hôm, bà đã có nhắn là hôm nay sẽ lấy tính mạng của tôi, vậy Thôi mỗ xin đến để chờ lĩnh !

Huyết Kiệu Chủ Nhân cười lạnh lùng nói :

- Thôi Thiên Hàn, không ngờ mấy mươi năm sau, ông vẫn khỏe mạnh như thường...

- Suốt thời gian qua tôi đã lay lắt kéo dài kiếp sống thừa, vì chính tôi là một con người có tội...

- Có tội? Ha ha ha...Thôi Thiên Hàn, giờ thì người đã biết tội rồi chứ?

Thôi Thiên Hàn gượng cười, nói :

- Có tội hay không, thực Thôi Thiên Hàn tôi khó tự biện giải được ! Huyết Kiệu Chủ Nhân, bà có thể cho phép tôi trông thấy chân diện mục hay không?

- Người không xứng đáng được hưởng ân huệ ấy !

- Tại sao thế?

- Thôi Thiên Hàn, ông là một con người quen thói ngạo mạn, vậy oai phong thuở

trước của ông hiện nay đâu mất cả rồi?

- Hiện đã tiêu mòn theo tuế nguyệt rồi !

- Thôi Thiên Hàn, ông có biết tôi là ai không?

Thôi Thiên Hàn giật mình nói :

- Là Lê...Thái Hoa?

- Cô ấy?

Huyết Kiệu Chủ Nhân cất tiếng cười lạnh lùng rồi nói tiếp :

- Cô ấy đã vùi thây vào ba tấc đất, đã ôm hận trong biển tình rồi, vậy ta nào phải là cô ấy đâu?

- Nếu thế bà là ai?

- Ta là Huyết Kiệu Chủ Nhân, người bạn lúc sinh tiền của cô ấy ! Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Trước khi cô ấy chết, có nhờ ta giết người để trả thù, đồng thời, có gởi món vật này trao trả lại cho người...!

Câu nói chưa dứt, có một vật trắng bay thẳng vào mặt của Phong Trần Cuồng Khách. Ông ta bèn đưa tay chụp lấy, trông thấy đó là một chiếc trâm bằng ngọc chạm trổ rất khéo léo.

Chiếc ngọc bội ấy chạm thành hình hai quả tim dính liền với nhau. Bên trên một bề chạm hình một người thiếu niên xinh đẹp, một bề khác chạm hình một thiếu nữ kiều diễm, cả hai dựa vào nhau trông thật âu yếm và linh động như người còn sống. Hai bên lại có chạm hai hàng chữ nhỏ : “Yêu nhau đắm đuối, không hề rời nhau, biển cạn đá mòn, tình ta không đổi”.

Phong Trần Cuồng Khách nhìn thấy chiếc ngọc bội có chạm nổi một đôi trai gái ấy, sắc mặt không khỏi tái nhợt. Vì đây chính là kỷ vật mà ông đã trao tận tay cho Lê Thái Hoa. Đôi trai gái trong chiếc ngọc bội ấy chính là hình ảnh của ông và Lê Thái Hoa.

Trước kia ông đã trao chiếc ngọc bội này cho nàng. Giờ đây, nàng lại gởi trả chiếc ngọc bội này cho ông.

Trong chiếc ngọc bội này có cả tình cảm tâm huyết của ông gởi gắm trong ấy. Thế mà giờ đây, tất cả đã trở thành dĩ vãng, Lê Thái Hoa đã phải chết vì ông.

Tất cả những hy vọng từ bấy lâu nay, giờ bỗng tan thành mây khói. Lê Thái Hoa đã chết thực sự rồi.

Trong hai khoé mắt của Phong Trần Cuồng Khách bỗng lặn xuống đôi dòng lệ. Ông ta nắm chặt chiếc ngọc bội trong bàn tay mặt, không ngớt run rẩy...

Cuối cùng, ông ta quay người rồi hối hả bỏ đi.

Phong Trần Cuồng Khách đột nhiên bỏ ra đi, khiến cho bao nhiêu người chung quanh thấy đều kinh ngạc. Huyết Kiệu Chủ Nhân lạnh lùng quát :

- Ông muốn làm chi thế?

Phong Trần Cuồng Khách quay mặt nhìn về phía chiếc Huyết Kiệu, cất tiếng cười gượng nói :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân, bà khỏi cần giết tôi, vì tôi muốn đến chết trước ngôi mộ của nàng !

- Nhưng cô ấy có ý muốn ta giết chết người !

- Nếu thế, bà cứ ra tay vậy !

Nói dứt lời, ông ta từ từ nhắm nghiền đôi mắt lại, ông rất vui lòng chết ngay tức khắc, vì nếu chẳng thế thì ông sẽ đau khổ mãi mãi !

Huyết Kiệu Chủ Nhân lạnh lùng quát :

- A Mẫn đâu?

- Thưa có kẻ hầu đây !

- Hãy móc đi một con mắt của hắn !

- Vâng !

Cô gái áo xanh vừa nói dứt lời thì đã lao người tới trước, vung cánh tay ngọc ra. Liền đó, Phong Trần Cuồng Khách gào lên một tiếng thảm thiết, rồi một dòng máu đỏ từ trong lỗ mắt ông ta trào ra, nhều từ giọt trên vạt áo.

Cô gái áo xanh nhảy lui trở về trước chiếc Huyết Kiệu, nói :

- Bẩm chủ nhân, kẻ hầu này đã móc con mắt phía trái của Phong Trần Cuồng Khách rồi !

- Tốt lắm, hãy phế trừ võ công của hắn đi !

- Vâng !

Tiếng “Vâng” vừa dứt, cô gái áo xanh lại lao người thẳng tới phía Phong Trần Cuồng Khách vung tay điểm ra.

Trong khi cô gái áo xanh vừa lao người tới, Phong Trần Cuồng Khách bèn cất tiếng quát to, rồi vung chưởng đánh ra phản công lại. Ông gầm giọng quát :

- Cô nương chớ quá hiệp đáp người như thế !

Cô gái áo xanh vì không đề phòng, nên bị luồng chưởng lực của Phong Trần Cuồng Khách hất lui ra sau ba thước dài. Phong Trần Cuồng Khách cười nói :

- Kẻ sĩ có thể giết chết chớ không có thể làm nhục. Tự ta có thể xuống tay cho mình!

Câu nói chưa dứt, ông ta đã đưa cánh tay trái lên cao, nhắm ngay Thiên Linh Cái của mình giáng xuống.

Người áo vàng thấy thế buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Bỗng nhiên, ngay khi ấy cánh tay của Phong Trần Cuồng Khách vừa giáng xuống còn cách đầu non ba tấc nữa, thì bỗng đứng khựng lại chẳng làm sao cử động được.

Huyết Kiệu Chủ Nhân lạnh lùng quát :

- Thôi Thiên Hàn, bộ ông định lấy cái chết để trốn thoát tất cả hay sao?

Phong Trần Cuồng Khách quát mắng :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân, bà muốn chi nữa?

- Ta muốn người từ từ sẽ chết !

Phong Trần Cuồng Khách nghiêng răng nghe trèo trẹo, cảm tức đến suýt vỡ lòng ngực, ông ngửa mặt cười dài, nói :

- Bà có dám làm như thế không?

- Có chi ta lại không dám?

Nói đến đây, bà ta ngưng lại trong giây lát, rồi quát tiếp :

- A Mẫn, hãy điểm Thất Âm Thập Tam Huyệt của hân cho ta !

Cô gái áo xanh nghe thế, mặt không khỏi khẽ biến sắc. Vì những người khác thì nghe không hiểu Thất Âm Thập Tam Huyệt là gì, nhưng riêng nàng thì biết đó là một cái thuật làm trẹo xương trặc gân vô cùng thâm hiểm.

Tức thì, nàng lên tiếng vâng lệnh, rồi vung tay ngọc điểm thẳng ra, siết chặt bảy âm mạch và mười ba dương huyệt của Phong Trần Cuồng Khách.

Trong khi đó, Phong Trần Cuồng Khách không hay biết chi cả.

Cô gái áo xanh nhanh nhẹn lui trở về bên cạnh chiếc Huyết Kiệu nói :

- Kẻ hầu này đã làm tròn nhiệm vụ rồi !

- Tốt lắm, vậy chúng ta đi thôi !

Cô gái áo xanh cau đôi mày, nói :

- Thưa chủ nhân, chẳng phải chủ nhân đã nói...

- Nói chi? Ta bảo chúng ta hãy đi !

- Xin vâng !

Cô gái áo xanh không dám nói nhiều lời, đưa mắt nhìn hai con tỳ nữ khiêng kiệu, tức thì một trận gió lốc liền cuốn lên, chiếc Huyết Kiệu liền bay đi mất hút.

Thốt nhiên, ngay khi ấy, Phong Trần Cuồng Khách bỗng hự lên một tiếng khô khan rồi té khụy xuống đất. Trên trán ông ta rướm những hạt mồ hôi to như hạt đậu, xem ra hết sức đau khổ.

Người áo vàng trông thấy thế thì kinh hoàng thất sắc, vọt nhanh tới bên cạnh người ông ta hỏi :

- Thôi huynh, anh đã làm sao rồi?

- Đau...đau đớn lắm...kinh mạch...khắp người đều đau đớn...ôi chao !

Ông ta đau đớn đến nổi nước mắt trào ra. Người áo vàng trông thấy vậy không khỏi rùng mình thầm nói :

- Thật là độc ác !

Người thiếu niên thô lỗ kia liền nhanh nhẹn phóng người tới Phong Trần Cuồng

Khách, giương ba ngón tay điểm ra ấn vào ba đại huyệt của Phong Trần Cuồng Khách, khiến ông ta nhắm mắt ngủ yên.

Sau đó, người thiếu niên thô lỗ kia mới từ từ ngồi xuống đất lo việc chữa thương cho ông ta.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy lại có một tiếng hự to, xé không gian vọng lại. Người áo vàng quay mặt nhìn về phía đó thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Vietkiem.com